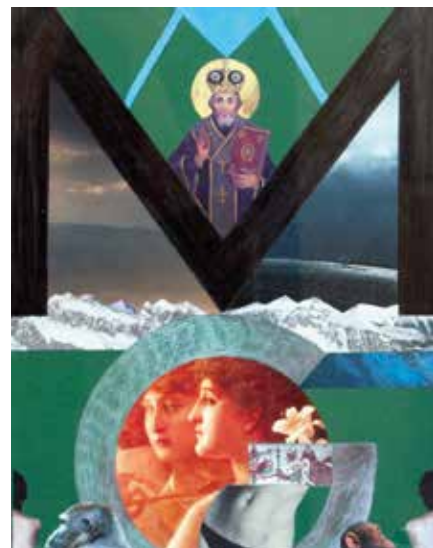

- ▼ Ragadozó madár, 2014
- ▼ A majmok is érdeklődnek, 2014

VISSZAEMLEKEZÉSEIM

Mezei Gábor

Írtam ismét egy szindarabot. Természetesen az volt a vágyam, hogy bemutassák valamelyik jobb színházban. Mivel nem ez volt az első darabom, több igazgatót ismertem már, mondhatni, otthon voltam abban a világban. Színész barátaim közel álltak hozzám, szerettem ezt a miliőt. Elmentem először ahhoz a színészhez, akit legalkalmasabbnak tartottam a darab főszerepére, kíváncsi voltam a véleményére. Azt mondta, nagyon jó, és azt tanácsolta, forduljak először oda, ahol már több művet bemutatták.

Az igazgató kedvesen fogadott, megígérte, hogy még aznap este elolvassa a darabot, menjek be másnap délelőtt, és akkor megbeszéljük a továbbiakat. Ott voltam a megbeszélés időben, kávéval kínáltak, amelyet a nagyon csinos titkárnő hamarosan be is hozott.

– Hát, kedves Vilmos – kezdte az igazgató –, a darab alapján véve kitűnő. Szerintem alig kellene bármit is változtatni rajta, de azért az feltétlenül jót tenne, ha lenne benne egy kis zene. Tudod, a mai közönség nehezen viseli a sok beszédet, valami szórakoztató muzsika feldobná a dolgot. Tudod, az én unokaöcsém tehetséges zeneszerző, nemrég mutattuk be a musicalt, amelynek ő szerezte a zenéjét, nagy siker. És elárulok neked egy titkot: te vagy az első, akinek ezt elmondom. A titkárnőm nagyon szépen énekel, komoly ambíciói vannak, és azt hiszem, ez a szerep, a királyfi szerelmének karaktere remekül illelné az egyéniségéhez. A nevekkel van még egy kis gondom, nagyon idegenül hangzanak, itt majd néhány változtatást kell megbeszelnünk, de ez ráér.

– Nagyon köszönöm, hogy ilyen gyorsan elolvastad, és már gondolkodol is a megvalósításon, de ezen még egy kicsit gondolkodnom kell. Egy hét múlva jelentkezem. Kissé feldúltan jöttem el. Nem tudtam hirtelen mit mondani. Ez a darab elég szomorú történet, és lépésről lépésre halad

a tragikus végkifejlet felé. Hogy illene hozzá a zene?

Azt régóta sejtettem, hogy az igazgató intim kapcsolatban van a titkárnőjével. Érthető, hogy szíven viseli a sorsát, no de hogy a királyi udvarban a főkamrás lánya egyszer csak dalra fakad, hát ezt nem tudtam elképzelni.

Elmentem hát egy másik színházba, azt is ismertem persze. Az igazgató nem fogadott, forduljak a fődrámaturghoz, mondták. Megtörtént. Elmeséltem neki, mi történt eddig.

Összecsapta a kezét. – Micsoda blódség – kiáltotta –, hiszen ez egy tragédia, csupa egzaltált szereplővel, hogy képzeli, hogy itt lehet danolászni? Persze a háttérben kell valami zene, valami halk, sejtelmes, baljóslatú zene, amely szinte előrevetíti a tragédia végkifejletét. A főhős depressziós, a szerelme öngyilkos lesz, az apját megölték..., lenyűgöző!

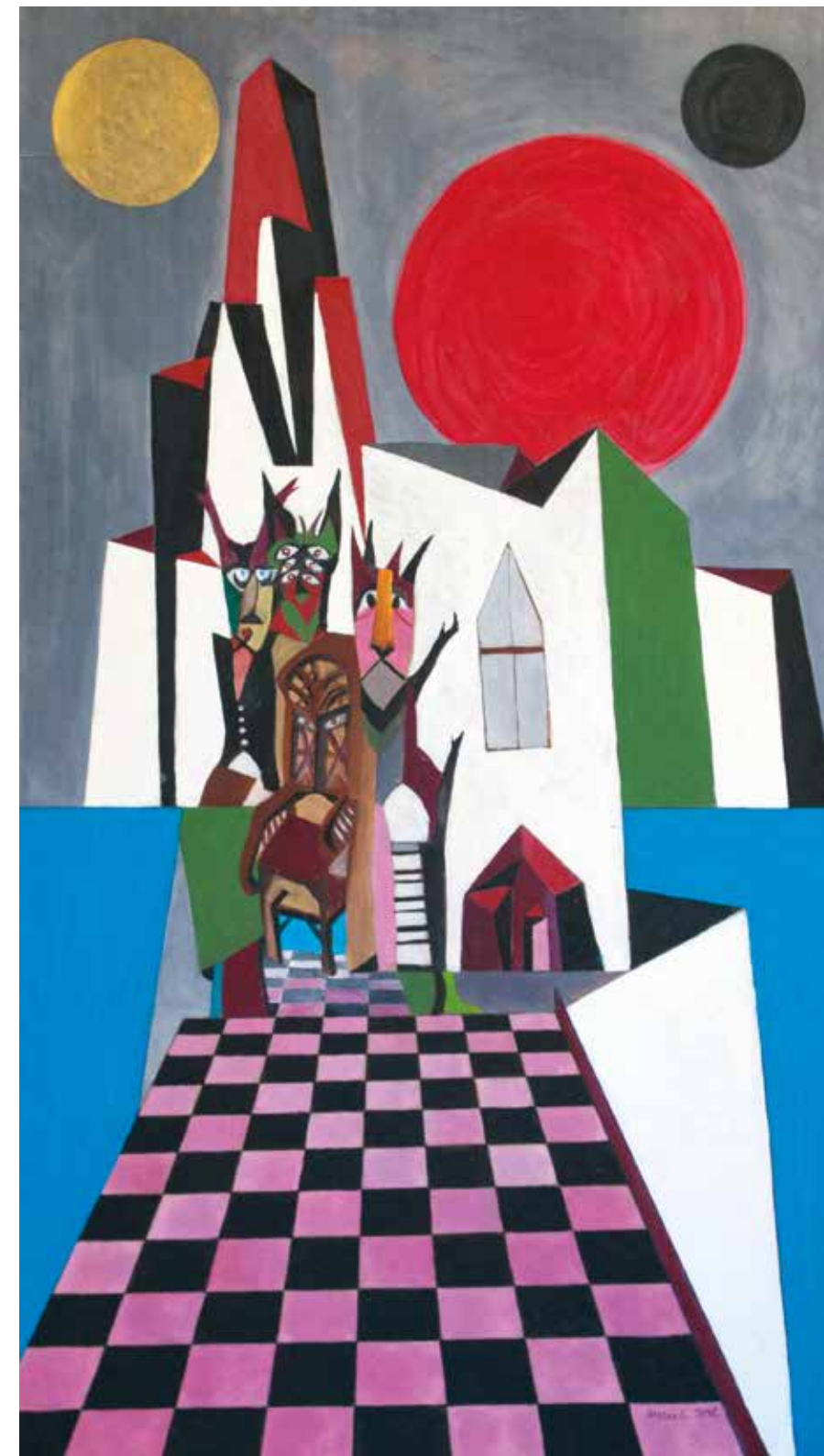
– Mondd, kedves Vilmos, nem volna jobb, ha az egész egy ideggyógyintézetben játszódna? Nagyobb hangsúlyt kapna a pszichizmus, jót tenne a hangulatának. No meg, bevallom, a diszletet is könnyebb volna így megoldani. Egy királyi palotát felépíteni nagyon költséges. Nem állunk túl jól anyagilag. Egy sivar szoba mégis csak egyszerűbb.

– Lehet, hogy igazad van – mondtam –, de ezen még gondolkodnom kell egy kicsit, nemsokára jelentkezem.

Elmentem a harmadik színházba. Az igazgató, nagydarab, vidám ember, jó barátom. – De örülök, hogy látlak – ölelt át –, remélem, hoztál valami remek vígjátékot nekünk! Tudod, Vilmosom, komoly hiányunk van a jó vígjátékokból. A múltkor, amit bemutattunk vízkeresztkor, nagy siker, még most is megy.

– Hát, ami azt illeti, ez nem annyira vígjáték. Arról szól, hogy a főhős, a királyfi találkozik apja szellemével..., és arra gyanakszik...

– Ne is folytasd – szakított félbe a barátom.

– Remek! A krimivígjáték ma a legnagyobb divat. Egy kis rejtély, egy kis nyomozás, meg egy-két hulla a függöny mögött, jó lesz. A lényeg a hepiend. A végén kiderül, hogy a nő csak úszni ment, és nem fulladt bele a vízbe. A királyfi kinyomozza, ki volt a gyilkos, és bosszút áll, pompás esküvő, ami egy királyi udvarban dukál. Na, mit szólsz hozzá?

– Érdekes felvetés, de ezen még egy kicsit gondolkodnom kell.

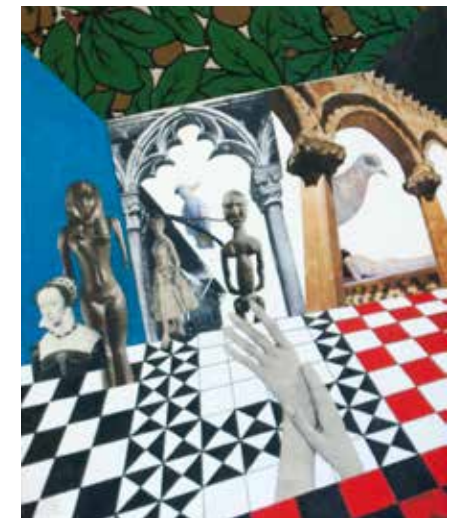
Hazamentem, kissé csalódott voltam, de hát a színház nehéz világ.

Mégis nagyon szerettem volna, hogy a darabom színpadra kerüljön, nagyon bíztam benne. Végül is mindhárom színház beleegyezett, hogy bemutadják, némi változtatásokkal. Ami a költségeket illeti, összefogtak, összeadták a szükséges jelentős összeget. Nagy, ünnepélyes bemutató volt, válogatott színészgárdával, ami szintén a három színház közös érdeme.

Én eredetileg azt a címet adtam a darabnak, hogy Hamlet, dán királyfi. Ezt elvetették. Az új cím: Csárdáskirálynő. Minden érdekelt meg volt elégedve.

◀ Őrök, 2016

- ▼ Kezek és egzotikumok, 2015
- ▼ Kollázs, 2014

▲ Vallásos kép, 2014

◀ Kék-fehér padló rejtőzködő akttal, 2014